

□ HERFSTLEUGEN □

DOOR A. H. VAN DER FEEN.

I.

BEN felle noordoostenwind joeg het kwartiersdeuntje van carillon in onsamenhangende brokken klinklang over de stad.

De avond viel; boven de Abdij stond het donkere silhouet van de Langejan nog even tegen een klaarte van opalizerend blauw, waarin een gouden ster vonkte; dan schoven donkergrijze wolken die opening dicht en zonk de schemering, snel versomberend over de Balans en de aangrenzende straten.

Het schijnsel der gaslantaarns verhelderde nu wat; onrustig flakkerden de vlammen in hun glazen kastjes, trokken sidderende gouden streepen over de glimmend natte keien.

De beide heeren van Bruelis hadden juist de sociëteit St. Joris verlaten, drukten met een gelijktijdig manuaal hun hooge hoeden vaster op het hoofd en schreden dan haastig, de lange magere gestalten gebogen tegen de gure wind en de stijging van het plein, naar de Abdijpoort.

Daar, in die nauwe doorgang, omhuiverde hen de wind nog even met fel korte snokken, maar binnen, in het nu somber-stil ombouwde plein, was hij alleen nog maar in de hooge kruinen der oude abeelen, waardoor een ruischen ging als van een verre zee, en in een enkel hoosje van natte gele blaren, die dwarrelden tusschen de oude stammen en zich dan stil legden op de goudig glanzende plassen. De lantaarnvlammen stonden hier rustiger, hun schijnsel verguldde de vochte stammen en ging als een zacht-gouden beving over de al kalende takken hoogerop.

In vlak-deftige eenzaamheid stond rechts het gouverneurshuis, waaruit slechts een mat schijnsel van ganglicht uit het raam boven de deur naar buiten scheen; links, in den gevel van het hotel, waren meerdere ramen als rechthoekige lichtschermen, waarlangs donkere schimmen telkens snel vergleden; daarvoor lagen de straatsteen geelblank in 't gezeefde schijnsel.

Tusschen die twee gebouwen in, stond in diepe schaduw de oude kloostergang somber verdroomd.

„Dat was meteen al kwart over, geloof ik”, sprak de oudste der broeders, Jhr. Jan van Bruelis, toen ze getweeën de tegenover liggende poortgang instapten, langs welke ze het abdijplein weer verlieten, en hij verhaastte zijn stap.

Zijn broeder, Simon, antwoordde niet, hield een zakdoek stijf tegen